

Att detta förfarande, hvars egendomlighet ligger i användande af åtel, med mycken framgång praktiserats är Ins. af egen erfarenhet bekant. Klart är att lägenligt kungörande om metodens användning ej får underlåtas.

G. N.

Hvarjehanda.

Enligt meddelande af Brukspatron C. G. Löwenhielm ha några *Fjällugglor* denna vinter förekommit i trakten af Nora; till den 1 mars hade två exemplar blifvit skjutna der i nejd-en. Alla ortens jägare lade an på att få lifvet af dessa ugglor, emedan man kommit under fund dermed att de plockade bort raphönsen, hvilka man på åskilliga vis sökt rädda undan hungerstöden. En af den krade Ins:s sagesmän hade en gång under vintern sett två raphöns flygande taga sin tillflykt till en lada, följda af en hvit uggla (fjälluggla), som derefter satte sig på ladans tak. En' och annan fjälluggla har i vinter blifvit skjuten i andra trakter af mellersta Sverige.

Om ett i fjor gjort försök att uppföda jerrpar berättar Sagfører Busch Schmidt *) följande.

Den 1 juni bekom jag 10 jerrpäg, af hvilka 9 lades under en tam höna. Af dessa ägg gingo 2 sönder under runingen, i 2 andra omkom kycklingen vid bemödan det att hacka hål på skalet, men de 5 återstående utläcktes kyckligen efter 22 dagars förtopp. Tillika med fostermodern inqvarterades de i en stor låda ute på gården, och lärde sig snart att åta grön. Hönan brydde de sig ej om, utom när det var kyligt i vådret. De voro mycket ömtåliga för kyla; regn besvärade dem ej så mycket. De första fjorton dagarne växte de långsamt, men när vingar och ryggfjättrar en gång utvecklat sig, gick det fort. De blifvo snart tama, ja tamare än vanliga kycklingar, åto ur handen och kommo fram när man härmade deras läte. Gårdsruppen hade emellertid blifvit afg på dem och hackade ihjel två stycken. Två andra dogo af kramp; en enda återstod, som lyckades stå sig i sex veckor, då det varit slut äfven med honom, i ty att ett par skator, som trots all förföljelse lyckats bevara skinnnet helt, ögo honom till frukost. Fostermodern hade nu öfvergifvit ungen, som då ej mera om ätmarne lät sig drifvas inom hus, utan höll sig i trädgården; derifrån kom han dock regelbundet fram för att få mat, helst halfremjolsdeg. Fortfarande var han tam och åt

*) Meddelat af N. J. o. F. Foren, 3-je Arg. sid. 125.

ur handen. För hönsen var han rädd. Skall ett försök att välja jerrpar till sammanlefnad med höns lyckas, bör man enligt min mening under en höna lägga jerrpäg och samtidigt lägga hönsägg under en annan; när begge ha läckat, böra båda kycklingstörterna flockas till samma höna. Att lägga hönsägg och jerrpäg till sammans, går svårigen för sig, ty när hönan ligger och trycker på äggen komma hönsäggen, såsom de starkare, att krossa jerrpäggen *).

Från nordöstra Dalarne. En eftermiddag i sistlidne januari var jag på återväg från en grannby, då jag åkande på skidor öfver buskig ängsmark får se en ljus fogel, med något byte i klorna, komma flygande och slå ned på en hög tuva, der snön blåst bort. Försedd med bössa dröjde jag ej att göra bruk af henne: foggeln föll för skottet och vid efterseende belans det vara en duftök, med en nys dödad orre, hvars hufvud var afslitet och borta. Kommen närmare mitt hem träffade jag en bonde, som berättade att han sistlidet år i en skogsbacke råkat på en dylik fogel, äfven den med en nys dödad orre, hvars hufvud var borta, och hade rofoggeln, hvilken karten ansåg för en uggla, länge argt förföljt honom sedan han tagit orren.

Vid min bosättning här i Öre 1872 uppträdde jag raphöns, hvilket jag ansåg såsom någonting märkligt så långt uppe i nordn — sju mil norr om Falun — och i en så skoglig bygd. Ehuru jag löke blott sparat, utan äfven vårdat dessa foglar, och ehuru jag samma höst sköt den enda råf som då fanns på trakten, ha raphönsen ändå föga förskat sig, oaktadt vintrarne före denna varit dem fördelaktiga. Skuld-en till detta förhållande tillskrifver jag duftökarna.

Ripor förekomma här, men icke heller dessa synas särdeles föröka sig; troligen har duftöken äfven i detta fall skulden.

Tjäder och orre finnas i ganska försvartlig mängd, dock ej så mycket som man kunde ha skäl att vänta i så vidsträckt skogar. Felet ligger i de förderliga finare gyllren och snarorna, hvilka borde lysa i bann.

På hare fans här god tillgång intill hösten 1873, då de med ens försvunno, och ännu denna vinter har jag på en ganska stor trakt sett endast två spår.

*) Mit hända är denna fara icke så betydande; ämnastone vela vi att man i England utan olägenhet blifit fasanhöns ligga på raphöns- och fasanägg, af hvilka de föra sro vida mindre än de senare. — I sammanhang härmed utbedla vi oss att få känneedom om de rön med kemiska jerrpäggar eller annat vidövald som möjligt göras i Sverige.